

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

VIRGINIE GRIMALDI

Era și timpul să aprind iar stelele

Traducere de
ALEX. VLAD

 UNIVERS

ANNA

– Anna, să vii la mine când termini treaba! Trebuie să-ți spun ceva.

Îmi leg șorțul la mijloc și mai verific o dată sala, înainte de venirea primilor clienți. Știu ce-o să mă anunțe Tony, am surprins ieri o discuție. Era și timpul.

De trei luni, Hanul Alb a urcat în fruntea clasamentului celor mai bune restaurante din Toulouse. Aveam deja destui clienți, dar acum e arhiplin. Nici n-apuc să debarasez o masă, că se și așază altcineva la ea. Sunt singură la servit, Tony acceptă să mă ajute când n-are de făcut altceva.

Lunea trecută, când aduceam o cremă de zahăr ars la masa 6, mi s-au înfundat urechile, mi s-a împăienjenit vederea și mi s-au înmuiat picioarele. Desertul a aterizat pe capul clientului, și eu, în biroul patronului.

A început să țipe, dar sunt obișnuită cu asta: însemna că era îngrijorat. Într-o bună zi mi-a mărturisit că este *situs inversus*: are inima în partea dreaptă și ficatul în stânga. În mod evident, și conversația este inversată.

– Ce naiba ai făcut, Anna?

– Ce să fac? Am făcut o prostie.

– Dar de ce-ai făcut asta?

– Ce întrebare! Ca să înviorez atmosfera! Era cam prea liniștită în seara asta, nu-i așa?

I-a trecut furia și, oftând adânc, a trecut la faza de empatie.

– Bine. Și cum merge treaba?

– Mai bine. Mă întorc la ea.

– Lasă, mă ocup eu de tot astă-seară. Dar să fii prezentă mâine, OK?

– Am lipsit eu măcar o dată?

A zâmbit. Am profitat de ocazie.

– Sunt obosită, Tony. Mă apropii de patruzeci de ani, nu mai rezist în ritmul ăsta. Tare bine ar fi să mai angajezi pe cineva.

– Știi asta, mi-ai mai spus. O să văd ce pot face.

A luat receptorul și a sunat-o pe Estelle, amanta lui, ca să-i spună ce mult ar vrea să fie chiar acum în patul ei. Deci am dedus că discuția noastră se încheiase.

Vecinul meu, Paul, spune c-ar trebui să-mi schimb serviciul. El a preluat tutungeria tatălui său și crede, evident, că locurile de muncă sunt aduse de berze, care s-au reorientat când piața de desfacere a bebelușilor le-a fost suflată de verze și de trandafiri.

Adevărul este că n-am alte competențe. Totuși am făcut studii și am un BTS¹ de contabilitate și gestiune. Am aflat că eram însărcinată în ultima zi de examen, Mathias câștiga destul de bine și ne-am hotărât ca eu să mă ocup de Chloé. Peste trei ani, când am dat-o la grădiniță, am răspuns la zeci de oferte de lucru în domeniul contabilității și administrației. N-am obținut decât un interviu, în cursul căruia am înțeles că acumulasem toate defectele: n-aveam experiență deloc, îmi permiseseam o pauză de trei ani ca să-mi drăgălesc bebelușul și avusesem neobrăzarea să

¹ Brevet de tehnician superior (n. tr.).

răspund „nu“ la întrebarea „Există cineva care s-ar putea ocupa de copilul dumneavoastră în caz de urgență?“. Nu puteam face față numeroșilor candidați căliți și plini de diplome, a căror prioritate nu le trăise în uter.

Am acceptat deci propunerea lui Tony, un prieten de-al lui Mathias, care-și deschisese un restaurant. În primii șapte ani, n-am lucrat decât la prânz, și asta-mi permitea să am timp și pentru fiicele mele. Până când n-am mai avut ce face și am început să lucrez și seara.

Tocmai am coborât perdeaua și Tony mă strigă din birou. Mă duc acolo și mă așez în fața lui.

– Știi cât țin la tine, Anna.

Situs inversus. Începe rău.

– De când lucrezi aici, de zece ani?

– De paișpe.

– De paișpe! Cum trece timpul... Mi-aduc aminte de interviul tău, erai complet...

– Care-i problema, Tony?

Își masează tâmpilele cu vârful degetelor și oftează.

– Estelle și-a pierdut slujba și aș vrea s-o angajez.

– Ah! M-am liniștit, credeam c-o să-mi dai o veste rea! Îți mărturisesc că nu știu dacă e o idee grozavă, dacă mă gândesc la nevastă-ta, dar la urma urmei e treaba ta. Când începe să lucreze?

Dă din cap.

– Aș vrea s-o angajez în locul tău, Anna.

Trec mai multe secunde până când informația găsește drumul spre creierul meu.

– Cum adică în locul meu? Dar nu-mi poți face una ca asta!

– Știi că n-am nici un motiv să te concediez, deși poți găsi mereu unul când cauți bine. Dar n-o să-ți fac

Respectă ceva, fiindcă nu meriți. Vreau să-ți fac o propunere: ne despărțim amiabil, facem o înțelegere și îți ofer o mică sumă drept mulțumire.

Nu știu cât timp am rămas acolo, fără nici o reacție. Destul ca să mă gândesc la toate facturile pe care deja nu reușesc să le achit. Destul ca să-mi văd frigiderul și mai gol decât este. Destul ca să înțeleg că somațiile de plată se vor dubla. Destul pentru a-mi imagina ce figură vor face fiicele mele când le voi anunța că mama lor este șomeră.

- Ei, ce spui?

Împing scaunul și mă ridic.

- Du-te dracului, Tony.

CRONICILE LUI CHLOÉ

Mai întâi, țin să vă mulțumesc pentru toate comentariile voastre. Acum un an, când am creat acest blog, nu-mi închipuiam că veți fi atât de numeroși și cei care veți citi ce gândesc o adolescentă de șaptespe ani nemulțumită de viața ei. Mulțumesc. ♥

Chloé

Mi-am aranjat căciulița și m-am uitat încă o dată în oglindă. Era perfect. La adăpostul fondului de ten și al rujului, eram gata să înfrunt ziua.

Am coborât în goană cele trei etaje, punându-mi căștile-n urechi. Jos, ușa era tot stricată și vântul rece pătrundea în casa scârilor. Măcar de-ar putea să ia cu el mirosul de urină.

Lily era deja în stația de autobuz. Mi-a făcut semn din mână, dar am ignorat-o și mi-am continuat drumul. Nici azi-dimineață nu m-am urcat cu ea.

La ce bun să merg la liceu? Viitorul meu e bine stabilit. Peste trei luni o să iau bacul cu mențiune și-o să mă înscriu la Facultatea de Litere. N-o să pun piciorul pe acolo.

Studiile, în cel mai rău caz, sunt cu plată, iar în cel mai bun, nu rentează. Ieri-dimineață, mama a primit din

nou o recomandată. A ascuns-o sub pantaloni, lângă celelalte, dar nu-s așa de proastă. Pe lângă slujba de la restaurant, ea calcă rufe pentru vecini. Nu mai pot trăi pe spinarea ei. La anul o să muncesc.

Am traversat orașul, privindu-l cum se trezește la viață. Dimineața, el miroase a speranță. Poate că asta-i ziua în care se va schimba totul. O întâlnire. O idee. O soluție. O plecare.

În fiecare dimineață îmi scriu cu creionul în minte visele. În fiecare seară le șterg.

Îi salutăm cu un gest din mână pe cei pe care-i întâlnim. De cinci ani, de când trăim aici, cunosc pe toată lumea. Leila, care îi ducea pe Assia și pe Elias la școală. Doamna Lopez, care își bea cafeaua la fereastră. Ahmed, care urca în mașină. Marcel, care își plimba cei doi căței chihuahua. Nina, care fugea ca să nu piardă autobuzul. Jordan, care nu reușea să-și pornească scuterul. Ludmila, care fuma o țigară în fața intrării în blocul D.

– Te așteptam, mi-a spus ea deschizându-mi ușa.

Locuiește la etajul șapte, într-o garsonieră. Era prima dată când veneam la ea. Mi-a făcut semn să mă așez pe canapeaua rabatabilă.

– Malik m-a asigurat că ești de încredere, a început ea, luând un pachet de sub masa foarte joasă. E adevărat?

– Sunt de încredere.

– De obicei, de la cine cumperi?

– N-am cumpărat niciodată, e prima oară. Trag din jointurile prietenilor.

– OK. Arată-mi inelul.

I-am întins inelul de aur și ea l-a cercetat ca o cunosătoare.

– Face un zece, OK?

Am dat din cap cu convingere ca să nu se vadă că nu știam ce înseamnă „un zece”. Mi-a arătat un mic cub maroniu, l-a ambalat în folie de aluminiu și mi l-a strecurat în palmă.

– Dacă te întreabă cineva, să spui că ți l-a vândut Jo.

Am pus pachetul în rucsac, printre caietele și cărțile de școală, apoi m-am îndreptat spre ușă. Tocmai când o închideam, Ludmila m-a întrebat brusc:

– Ia spune, nu ești tu tipa care a câștigat concursul de compunere anul trecut?

M-am prefăcut că n-am auzit-o și am închis ușa.

LILY

3 martie

Dragă Marcel,

Sâmbătă, când am împlinit doispe ani, Marianne mi-a făcut cadou un jurnal intim: pe tine. E foarte amabilă, desigur pentru a compensa dinții ei de castor, dar aici a abuzat grav. Mai întâi că n-am înțeles niciodată la ce-i bun un jurnal intim și am și-așa destule teme de făcut. Dar, pe deasupra, te-a ales cu copertă roșie cu inimioare. Nu mai lipseau decât paietele.

N-aveam de gând nici să m-ating de tine, te lăsasem în bucătărie sperând că mama sau Chloé te vor arunca la coș odată cu pliantele cu reclame, dar tocmai mi s-a întâmplat un lucru pe care trebuie neapărat să-l povestesc cuiva și pe care nu-l pot povesti nimănui. Atunci am colorat coperta ta cu un marker roșu, am adăugat un lăcățel (decât să dai cioara din mână, mai bine suflă și-n iaurt) și ți-am găsit o ascunzătoare perfectă, dar n-o s-o dezvălui. (Chloé, dacă citești asta, oprește-te imediat sau îi spun mamei că îi șterpelești sutienele.)

De fapt, te cheamă Marcel, sper că-ți place numele. Asta pentru că ești roșu ca Marcel Musson, chelul de la unu.

Nu știu dacă-ți voi scrie des, e ca și cu loțiunea contra acneei, voi uita două seri din trei, dar voi încerca.

Deci să-ți povestesc.

Azi-dimineață, mă durea burta în autobuz. Nici nu-mi putusem termina cerealele de la micul dejun, era ceva bizar, dar credeam că-i din cauza lucrării de control la engleză, nu știam toate verbele neregulate, și asta mă stresa. Numai că după lucrare tot mă mai durea. Deodată m-am gândit că era din cauza mâncării de aseară. Împreună cu Chloé, am încălzit rasolul pe care-l adusese mama de la restaurant, chiar își merită numele, nu-ți mai spun. La sport, am jucat baschet. Am țipat la Théo să-mi paseze vreo zece minute și el m-a ascultat chiar în clipa când îmi legam părul. Am primit mingea în nas, care a început să sângereze, iar proful m-a scos din joc.

Eram pe marginea terenului, cu capul dat pe spate, cu hârtie igienică în nări (n-am găsit vată), când am auzit râzându-se pe înfundate în spatele meu. Erau doi tipi și o fată dintr-a șaptea C, care stăteau pe bănci. Toți se uitau la mine. Un brunet scund cu o față de chiuvetă m-a întrebat dacă am încasat o minge în fund. Am răspuns că nu, numai în nas. Ei au făcut haz, uitându-se la fesele mele, și dintr-odată am înțeles. Asta explica durerea de burtă, mama îmi spusese de mai multe ori cum funcționează ciclul. Și trebuia să-mi vină chiar în ziua când port trening alb!

Am mers cu spatele până la ușă și de-a lungul zidului până la vestiar. Eram plină de sânge, nu știam că va curge atât de mult, chiloții mei arătau ca scena unei crime. Am curățat cum am putut și am pus câteva foi de hârtie igienică pentru a proteja, dar am văzut repede că nu era de ajuns, atunci am turtit ruloul și l-am pus tot în chiloți.

Am mers ca un crab toată ziua, cu haina legată la mijloc, și se pare că nimeni n-a văzut nimic. Trebuie să-i spun mamei să cumpere tampoane.

Te pup, Marcel.

Lily

P.S.: te pomenești că nu-i vorba de ciclu, ci de o hemoragie cerebrală care curge prin partea de jos, din cauza mingii încasate în cap, iar mâine o să mor.

ANNA

Toate micile dejunuri seamănă, la noi: la început interzic să se deschidă televizorul, încerc să încep o conversație, care se lovește de tăcere, și până la urmă mă conving că a sta cu ochii ațintiți la același ecran este un mijloc ca oricare altul de a privi în aceeași direcție. Lily, captivată de un desen animat, își toarnă lapte în bol.

– Mama, data viitoare o să poți cumpăra cereale adevărate?

– Dă sonorul mai încet, te rog. Dar astea nu-s adevărate?

Părăsește ecranul un moment și mă fixează cu globurile sale verzi.

– Știi bine că nu-s de marcă, parcă ar fi polistiren! Trebuie luate cele de pe raftul din mijloc, cele de jos sunt scârboase de tot.

N-am timp să răspund, căci Chloé își bagă capul prin deschizătura ușii, ne aruncă un „bye-bye!” și dispăre. O ajung din urmă în clipa în care se cufundă în casa scârilor.

– Chloé, vii să stai câteva minute cu noi?

Se întoarce oftând. Parcă și-a aplicat fondul de ten cu pistolul.

– Nu mi-e foame.

– Știu, ca-n fiecare dimineață. Dar poți totuși să vii să stai puțin cu noi, nu-i așa? E singurul moment din zi în care ne putem vedea.